

[Carsten Raft.]

punktet, er det ikke muligt for den store befolkning her at komme over denne vej; hvis automobilisterne ser således på det, at her er der en hovedvej, her kan man køre hurtigt, er der en 10 000—15 000 mennesker, der færdes til daglig her, som faktisk er i fare. Kommunen har henstillet, politiet har henstillet, amtet har sagen til behandling, og jeg vil nu gerne bede den højtærede justitsminister om at se nøje på tingene; jeg er sikker på, at det er et af de farligste steder, der overhovedet kan være tale om.

Så har jeg, da det, som jeg sagde, er trafik-sager, jeg vil omtale, nogle bemærkninger at henvende til den højtærede minister for offentlige arbejder.

For mange år siden, da vi afsluttede en behandling af statsbanetaksterne, blev der rettet en henstilling til trafikministeren — som denne modtog på den måde, der normalt betyder, at sagen tages op til behandling og formentlig positiv behandling — om, at man for nærtrafikken ville indføre de såkaldte klippekort, altså den rabatordning, der findes for sporvejene, for næsten alle busser og for statsbanernes bytrafik i København. Man får et vist antal rejser til en lidt billigere pris, og der klippes så for hver rejse, man foretager.

Det er ikke lykkedes de senere trafikministre at gøre noget ved denne sag; men det er ganske klart, at spørgsmålet trænger sig på, og den nuværende trafikminister er begyndt at tage spørgsmålet op til behandling. Jeg ved ikke, hvor langt man er, det er vist kun under forberedelse i øjeblikket, men der er to ordninger, der ganske tydeligt imødekommer de naturlige krav. De folk, der færdes til daglig i nærtrafikken, som har deres arbejdsplads i København, og for hvem trafikudgifterne er et tillæg til deres leveomkostninger, for dem er det ganske naturligt, at de bliver behandlet skånsomt, og det er de også blevet af statsbanerne; måske jeg personligt og andre folketingsmænd fra omegnen har haft indflydelse derpå. Særlig den tidligere trafikminister, hr. Elgaard, var meget interesseret i sagen, og i det store og hele må man vel sige, at abonnementsordningen tager hensyn til den økonomiske byrde, det er for de pågældende at bo så langt fra deres arbejdssted.

Derudover er der selvfølgelig søndags-trafikken og den tilfældige trafik, som er meget stor, men som der næppe er nogen grund til at tage andet end rent forretningsmæssige hensyn til. Men så er der de mennesker, der bor i omegnskommunerne, kone og børn og folk, der ikke har deres arbejde i København, men som ofte kommer til København, og som altså er store kunder i statsbanernes nærtrafik uden dog at være det til daglig.

Det er ganske klart, at trafikministeren interesserer sig for de pågældende. Undervejs eller snart gennemført er en ordning, hvorefter man kan få billigere billetter i visse timer, nemlig de timer, hvor man regner med at husmødrene gør deres indkøb og måske tager til den nærmeste by eller tager til København. Denne tid er meget begrænset. Det er utvivlsomt en voldsom begrænsning, at man, når man køber en billet til den lave pris, er bundet til at holde rejsen inden for et ganske bestemt timetal. Jeg vil tro, at hele denne ydelse fra ministerens side vil blive meget lidt benyttet.

Der er desuden en ordning under overvejelse, ifølge hvilken man kan få enkeltbillet til det halve af dobbeltbillets pris. Det vil altså sige, at man faktisk får den rabat, som ligger i dobbeltbilletprisen, selv om man kun foretager enkeltrejse. Jeg tror ganske roligt, jeg kan sige, at det vil blive meget lidt benyttet. Det er rent ud sagt ikke mange hustruer, der tager til København, træffer deres mand og så kører hjem sammen med ham i deres vogn. Normalt må man regne med, at de folk, der kører med tog fra omegnskommunerne til København, også vender tilbage, fordi de ikke har deres hjemsted i København. Jeg tror, man må have lov til at sige, at selv om denne ordning er udtryk for en forståelse af tingene, er det en meget lille imødekommenhed, der i praksis vises på dette område.

Jeg henstiller, at der indføres det, som man til en vis grad må mene i sin tid blev aftalt mellem rigsdagen og trafikministeren, et egentligt klippekort, ganske som man kender det fra hele den øvrige københavnske trafik. Man kan sige, at en dobbeltrejse koster forholdsvis mindre end en enkeltrejse; skal man så også give rabat på dob-